

LIGJ
Nr. 53/2023

**PËR RATIFIKIMIN E KONVENTËS NDËRKOMBËTARE PËR SHTYPJEN E
AKTEVE TË TERRORIZMIT BËRTHAMOR**

Në mbështetje të neneve 78, 83 dhe 121, pika 1, të Kushtetutës, me propozimin e Këshillit të Ministrave,

KUVENDI
I REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

VENDOSI:

Neni 1

Ratifikohet Konventa Ndërkombëtare për Shtypjen e Akteve të Terrorizmit Bërthamor sipas tekstit që i bashkëlidhet këtij ligji dhe është pjesë përbërëse e tij.

Neni 2

Ky ligj hyn në fuqi 15 ditë pas botimit në Fletoren Zyrtare.

Miraturar më datë 6.7.2023.

Shpallur me dekreten nr.142, datë 19.7.2023, të Presidentit të Republikës së Shqipërisë, Bajram Begaj.

**KONVENTA NDËRKOMBËTARE PËR
SHTYPJEN E AKTEVE TË
TERRORIZMIT BËRTHAMOR**

[Emblemë]
KOMBET E BASHKUARA
2005

**Konventa Ndërkombëtare për Shtypjen e Akteve të
Terrorizmit Bërthamor**

Shtetet Palë të kësaj Konvente,

duke pasur parasysh qëllimet dhe parimet e Kartës së Kombeve të Bashkuara, në lidhje me ruajtjen e paqes dhe sigurisë ndërkombëtare, si dhe promovimin e fqinjësisë së mirë dhe marrëdhënieve miqësore dhe bashkëpunimit ndërmjet shteteve;

duke kujtuar deklaratën e datës 24 tetor 1995 me Rastin e Pesëdhjetëvjetorit të Kombeve të Bashkuara;

duke njohur të drejtën e të gjitha shteteve për të zhvilluar dhe aplikuar energjinë bërthamore për qëllime paqësore dhe interesat e tyre legjitime në përfitimet e mundshme që do të rrjedhin nga aplikimi paqësor i energjisë bërthamore;

duke pasur parasysh Konventën për Mbrojtjen Fizike të Materialeve Bërthamore të vitit 1980;

thellësisht të shqetësuar për përshkallëzimin mbarëbotëror të akteve të terrorizmit në të gjitha format dhe manifestimet e tij;

duke kujtuar Deklaratën mbi Masat për Eliminimin e Terrorizmit Ndërkombëtar bashkëlidhur Rezolutës 49/60 të Asamblesë së Përgjithshme të 9 dhjetorit 1994, në të cilën, ndër të tjera, Shtetet Anëtare të Kombeve të Bashkuara rikonfirmojnë solemnisht dënimin e tyre pa mëdyshe të të gjitha akteve, metodave dhe praktikave të terrorizmit si kriminale dhe të pajustificueshme, kudo dhe nga kushdo që janë kryer, duke përfshirë ato që rrezikojnë marrëdhëniet miqësore ndërmjet shteteve dhe popujve dhe kërcënojnë integritetin territorial dhe sigurinë e shteteve;

duke theksuar se Deklarata, gjithashtu, i nxiti shtetet që të rishikojnë urgjentisht fushëveprimin e dispozitave ligjore ndërkombëtare ekzistuese për parandalimin, shtypjen dhe eliminimin e terrorizmit në të gjitha format dhe manifestimet e tij, me qëllim që të garantohet se ekziston një kuadër ligjor gjithëpërfshirës që mbulon të gjitha aspektet e çështjes;

duke kujtuar Rezolutën e Asamblesë së Përgjithshme 51/210 të datës 17 dhjetor 1996 dhe Deklaratën për Plotësimin e Deklaratës së vitit 1994 mbi Masat për Eliminimin e Terrorizmit Ndërkombëtar të aneksuar në të;

duke kujtuar, gjithashtu, se në përputhje me rezolutën 51/210 të Asamblesë së Përgjithshme, u krijua një komitet i përkohshëm për të përpunuar, ndër të tjera, një konventë ndërkombëtare për shtypjen e akteve të terrorizmit bërthamor për të plotësuar instrumentet ekzistuese ndërkombëtare përkatëse;

duke theksuar se aktet e terrorizmit bërthamor mund të rezultojnë në pasojat më të rënda dhe mund të përbëjnë një kërcënim për paqen dhe sigurinë ndërkombëtare,

duke theksuar, gjithashtu, se dispozitat ligjore shumëpalëshe ekzistuese nuk i trajtojnë në mënyrë të përshtatshme këto sulme;

duke qenë të bindur për nevojën urgjente për të rritur bashkëpunimin ndërkombëtar ndërmjet shteteve për hartimin dhe miratimin e masave të efektshme dhe praktike për parandalimin e akteve të tilla të terrorizmit dhe për ndjekjen dhe ndëshkimin e autorëve të tyre;

duke theksuar se aktivitetet e forcave ushtarake të shteteve rregullohen nga rregulla të së drejtës ndërkombëtare jashtë kuadrit të kësaj Konvente dhe se përjashtimi i veprimeve të caktuara nga mbulimi i kësaj Konvente nuk pranon ose bën akte të ligjshme ndryshe të paligjshme, ose përjashton ndjekjen penale sipas ligjeve të tjera;

kanë rënë dakord për sa vijon:

Neni 1

Për qëllime të kësaj Konvente:

1. “Material radioaktiv” nënkupton materialin bërthamor dhe substanca të tjera radioaktive që përmbajnë nuklide, të cilat i nënshtrohen shpërbërjes spontane (një proces i shoqëruar nga emetimi i një ose më shumë llojeve të rrezatimit jonizues, si grimcat alfa, beta, neutron dhe rrezet gama) dhe që për shkak të vetive të tyre radiologjike ose të zbërthyeshme, mund të shkaktojnë vdekje, lëndime të rënda trupore ose dëme thelbësore në pronë ose në mjedis.

2. “Material bërthamor” nënkupton plutoniumin, përveç atij me përqendrim izotop që kalon 80 për qind në plutonium-238; uranium-233; uranium i pasuruar në izotopin 235 ose 233; uranium që përmban përzierjen e izotopeve që gjenden në natyrë, përveçse në formën e xeherorëve ose të mbetjeve të xeherorëve; ose çdo material që përmban një ose më shumë nga sa më sipër;

Ku “uraniumi i pasuruar në izotopin 235 ose 233” nënkupton uraniumin që përmban izotopin 235 ose 233 ose të dyja në një sasi të tillë që raporti i bollëkut të shumës së këtyre izotopeve me izotopin 238 është më i madh, sesa raporti i izotopit 235 me izotopi 238 që gjendet në natyrë.

3. “Objekt bërthamor” nënkupton:

a) Çdo reaktor bërthamor, duke përfshirë reaktorët e instaluar në anije, automjete, avionë ose objekte hapësinore për t’u përdorur si burim energjie për të shtyrë këto anije, automjete, avionë ose objekte hapësinore ose për çdo qëllim tjetër;

b) Çdo impiant ose mjet transporti që përdoret për prodhimin, ruajtjen, përpunimin ose transportin e materialit radioaktiv.

4. “Pajisje” nënkupton:

a) Çdo pajisje shpërthyes bërthamore; ose

b) Çdo pajisje për shpërndarjen e materialit radioaktiv ose që lëshon rrezatim, e cila, për shkak të vetive radiologjike, mund të shkaktojë vdekje, lëndime të rënda trupore ose dëme thelbësore në pronë ose në mjedis.

5. “Objekt shtetëror ose qeveritar” përfshin çdo objekt ose mjet transporti të përhershëm ose të përkohshëm që përdoret ose zotërohet nga përfaqësues të një shteti, anëtarë të një qeverie, legjislatura ose gjyqësori apo nga zyrtarë ose punonjës të një shteti ose çdo autoriteti ose enti tjetër publik ose nga punonjës ose zyrtarë të një organizate ndërqeveritare, në lidhje me detyrat e tyre zyrtare.

6. “Forcat ushtarake të një shteti” nënkupton forcat e armatosura të një shteti, të cilat janë të organizuara, trajnuara dhe pajisura sipas ligjit të brendshëm për qëllimin kryesor të mbrojtjes ose sigurisë kombëtare dhe personat që veprojnë në mbështetje të atyre forcave të armatosura që janë nën komandën, kontrollin dhe përgjegjësinë e tyre zyrtare.

Neni 2

1. Çdo person kryen një vepër penale sipas kuptimit të kësaj Konvente, nëse ai person në mënyrë të paligjshme dhe të qëllimshme:

a) Zotëron material radioaktiv ose prodhon ose zotëron një pajisje:

i. Me qëllimin për të shkaktuar vdekje ose lëndim të rëndë trupor; ose

ii. Me qëllimin për të shkaktuar dëme thelbësore në pronë ose mjedis;

b) Përdor në çfarëdo mënyre material ose pajisje radioaktive ose përdor apo dëmton një objekt bërthamor në një mënyrë që çliron ose rrezikon çlirimin e materialit radioaktiv:

i. me qëllimin për të shkaktuar vdekje ose lëndim të rëndë trupor; ose

ii. me qëllimin për të shkaktuar dëme thelbësore në pronë ose mjedis; ose

iii. me qëllimin për të detyruar një person fizik ose juridik, organizatë ndërkombëtare ose një shtet që të bëjë ose të përmbahet nga kryerja e një akti.

2. Çdo person, gjithashtu, kryen një vepër penale nëse ai person:

a) Kërcënon, në rrethana që tregojnë besueshmërinë e kërcënimit, se do të kryejë një vepër penale siç përcaktohet në paragrafin 1 (b) të këtij neni; ose

b) Kërkon në mënyrë të paligjshme dhe të qëllimshme materiale radioaktive, një pajisje ose objekt bërthamor me kërcënim, në rrethana që tregojnë besueshmërinë e kërcënimit ose me përdorimin e forcës.

3. Çdo person kryen një vepër penale edhe nëse ai person tenton të kryejë një vepër penale të përcaktuar në paragrafin 1 të këtij neni.

4. Çdo person, gjithashtu, kryen një vepër penale, nëse ai person:

a) merr pjesë si bashkëpunëtor në një vepër penale të përcaktuar në paragrafin 1, 2 ose 3 të këtij neni; ose

b) organizon ose udhëzon të tjerët që të kryejnë një shkelje të përcaktuar në paragrafin 1, 2 ose 3 të këtij neni; ose

c) në çdo mënyrë tjetër kontribuon në kryerjen e një ose më shumë veprave penaleve të përcaktuara në paragrafin 1, 2 ose 3 të këtij neni nga një grup personash që veprojnë, me qëllim të përbashkët; një kontribut i tillë do të jetë i qëllimshëm dhe ose do të bëhet me synimin për të zhvilluar më tej veprimtarinë e përgjithshme kriminale ose qëllimin e grupit ose do të bëhet, duke pasur dijeni për qëllimin e grupit për të kryer veprën ose veprat penale në fjalë.

Neni 3

Kjo Konventë nuk do të zbatohet kur shkelja është kryer brenda një shteti të vetëm, shkelësi i dyshuar dhe viktimat janë shtetas të atij shteti, shkelësi i dyshuar gjendet në territorin e atij shteti dhe asnjë shtet tjetër nuk ka bazë sipas nenit 9, paragrafi 1 ose 2, për të ushtruar juridiksion, përveçse dispozitat e neneve 7, 12, 14, 15, 16 dhe 17 do të zbatohen, nëse është e përshtatshme, në ato raste.

Neni 4

1. Asgjë në këtë Konventë nuk do të cenojë të drejtat, detyrimet dhe përgjegjësitë e tjera të shteteve dhe individëve, sipas të drejtës ndërkombëtare, në veçanti qëllimet dhe parimet e Kartës së Kombeve të Bashkuara dhe të drejtës ndërkombëtare humanitare.

2. Aktivitetet e forcave të armatosura gjatë një konflikti të armatosur, siç kuptohen këto terma në të drejtën ndërkombëtare humanitare, të cilat rregullohen nga ai ligj, nuk rregullohen nga kjo Konventë dhe aktivitetet e ndërmarra nga forcat ushtarake të një shteti në ushtrimin e detyrave të tyre zyrtare, në masën që rregullohen nga rregulla të tjera të së drejtës ndërkombëtare, nuk rregullohen nga kjo Konventë.

3. Dispozitat e paragrafit 2 të këtij neni nuk do të interpretohen si miratim - apo kryerje të veprimeve të ligjshme ndryshe të paligjshme, apo si pengim i ndjekjes penale sipas ligjeve të tjera.

4. Kjo Konventë nuk trajton dhe as nuk mund të interpretohet se trajton, në asnjë mënyrë, çështjen e ligshmërisë së përdorimit ose kërcënimit të përdorimit të armëve bërthamore nga shtetet.

Neni 5

Çdo Shtet Palë do të miratojë masa të tilla që mund të jenë të nevojshme:

- a) Për të përcaktuar si vepra penale, sipas ligjit të tij kombëtar, veprat penale të përcaktuara në nenin 2;
- b) Për t'i bërë ato vepra penale të dënueshme me penalitete të përshtatshme që marrin parasysh natyrën e rëndë të këtyre veprave.

Neni 6

Secili Shtet Palë do të miratojë masa të tilla që mund të jenë të nevojshme, duke përfshirë, sipas rastit, legjislacionin e brendshëm, për të siguruar që aktet kriminale brenda objektit të kësaj Konvente, veçanërisht kur synohen ose llogariten të provokojnë një gjendje terrori në publikun e gjerë ose në një grup personash ose persona të caktuar, në asnjë rrethanë nuk justifikohen me konsiderata të natyrës politike, filozofike, ideologjike, raciale, etnike, fetare ose të tjera të ngjashme dhe dënohen me dënime në përputhje me natyrën e tyre të rëndë.

Neni 7

1. Shtetet Palë do të bashkëpunojnë duke:

a) marrë të gjitha masat praktike, përfshirë, nëse është e nevojshme, përshtatjen e legjislacionit të tyre kombëtar, për të parandaluar dhe kundërshtuar përgatitjet në territoret e tyre përkatëse për kryerjen brenda ose jashtë territorit të tyre të veprave të përcaktuara në nenin 2, duke përfshirë masat për të ndaluar në territoret e tyre aktivitetet e paligjshme të personave, grupeve dhe organizatave që inkurajojnë, nxisin, organizojnë, financojnë me vetëdije ose ofrojnë me vetëdije asistencë ose informacion teknik ose angazhohen në kryerjen e këtyre veprave;

b) shkëmbyer informacion të saktë dhe të verifikuar në përputhje me legjislacionin e tyre kombëtar dhe mënyrën dhe në bazë të kushteve të përcaktuara këtu, si dhe duke koordinuar masat administrative dhe të tjera, të marra sipas nevojës për zbulimin, parandalimin, shtypjen dhe hetimin e veprave penale të përcaktuara në nenin 2, si dhe duke filluar procedimin penal kundër personave të dyshuar për kryerjen e këtyre krimeve. Në veçanti, një Shtet Palë do të marrë masat e duhura për të informuar pa vonesë shtetet e tjera të përmendura në nenin 9, në lidhje me kryerjen e veprave penale të parashikuara në nenin 2, si dhe përgatitjet për të kryer vepra të tilla për të cilat ai ka mësuar, si dhe për të informuar, siç është e përshtatshme, organizatat ndërkombëtare.

2. Shtetet Palë do të marrin masat e duhura në përputhje me legjislacionin e tyre kombëtar për të mbrojtur konfidencialitetin e çdo informacioni që ata marrin në fshehtësi, në bazë të dispozitave të kësaj Konvente nga një shtet tjetër palë ose nëpërmjet pjesëmarrjes në një aktivitet të kryer për zbatimin e kësaj Konvente. Nëse shtetet palë u japin informacion në fshehtësi organizatave

ndërkombëtare, do të ndërmerren hapa për të siguruar mbrojtjen e konfidencialitetit të këtij informacioni.

3. Shteteve Palë nuk do t'u kërkohet nga kjo Konventë të japin ndonjë informacion që nuk lejohet ta komunikojnë në përputhje me legjislacionin kombëtar ose që do të rrezikonte sigurinë e shtetit në fjalë ose mbrojtjen fizike të materialit bërthamor.

4. Shtetet Palë do të informojnë Sekretarin e Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara për autoritetet e tyre kompetente dhe pikat ndërlidhëse përgjegjëse për dërgimin dhe marrjen e informacionit të përmendur në këtë nen. Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara do t'ua komunikojë këtë informacion, në lidhje me autoritetet kompetente dhe pikat ndërlidhëse, të gjitha Shteteve Palë dhe Agjencisë Ndërkombëtare të Energjisë Atomike. Këto autoritete dhe pika ndërlidhëse duhet të jenë të aksesueshme në mënyrë të vazhdueshme.

Neni 8

Për qëllime të parandalimit të veprave penale sipas kësaj Konvente, Shtetet Palë do të bëjnë çdo përpjekje për të miratuar masat e duhura për të garantuar mbrojtjen e materialit radioaktiv, duke marrë parasysh rekomandimet dhe funksionet përkatëse të Agjencisë Ndërkombëtare të Energjisë Atomike.

Neni 9

1. Çdo Shtet Palë do të marrë masa të tilla që mund të jenë të nevojshme për të vendosur juridiksionin e vet mbi veprat penale të përcaktuara në nenin 2, kur:

- a) shkelja është kryer në territorin e atij shteti; ose
- b) shkelja kryhet në bordin e një anijeje që mban flamurin e atij shteti ose në një avion i cili është i regjistruar sipas ligjeve të atij shteti në kohën kur është kryer vepra; ose
- c) shkelja është kryer nga një shtetas i atij shteti.

2. Një Shtet Palë mund të vendosë gjithashtu juridiksionin e tij mbi çdo vepër të tillë, kur:

- a) shkelja është kryer kundër një shtetasi të atij shteti; ose
- b) shkelja është kryer kundër një shteti ose objekti qeveritar të atij shteti jashtë vendit, duke përfshirë një ambasadë ose objekte të tjera diplomatike ose konsullore të atij shteti; ose
- c) shkelja kryhet nga një person pa shtetësi, i cili ka vendbanimin e tij ose të saj të zakonshëm në territorin e atij shteti; ose
- d) shkelja është kryer në përpjekje për ta detyruar atë shtet të kryejë ose të përmbahet nga kryerja e çdo veprimi; ose
- e) shkelja është kryer në bordin e një avioni që operohet nga qeveria e atij shteti.

3. Me ratifikimin, pranimin, miratimin ose aderimin në këtë Konventë, çdo Shtet Palë do të njoftojë Sekretarin e Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara për juridiksionin që ka vendosur sipas ligjit të tij kombëtar, në përputhje me paragrafin 2 të këtij neni. Nëse ndodh ndonjë ndryshim, shteti palë në fjalë do të njoftojë menjëherë Sekretarin e Përgjithshëm.

4. Çdo Shtet Palë do të marrë, gjithashtu, masa të nevojshme për të vendosur juridiksionin e vet mbi veprat penale të përcaktuara në nenin 2, në rastet kur shkelësi i dyshuar është i pranishëm në territorin e tij dhe ai nuk e ekstradon atë person te ndonjë prej Shteteve Palë që kanë vendosur juridiksionin e tyre në pajtim me paragrafin 1 ose 2 të këtij neni.

5. Kjo Konventë nuk përjashton ushtrimin e ndonjë juridiksioni penal të krijuar nga një Shtet Palë në përputhje me legjislacionin e tij kombëtar.

Neni 10

1. Me marrjen e informacionit se është kryer ose po kryhet një vepër penale e përcaktuar në nenin 2 në territorin e një Shteti Palë ose që një person që ka kryer ose që dyshohet se ka kryer një vepër të tillë mund të jetë i pranishëm në territorin e tij, Shteti Palë i interesuar do të marrë masat e nevojshme sipas legjislacionit kombëtar për të hetuar faktet e përfshira në informacion.

2. Pasi të bindet se rrethanat e justifikojnë këtë, Shteti Palë në territorin e të cilit është i pranishëm shkelësi apo shkelësi i dyshuar, do të marrë masat e duhura sipas ligjit kombëtar për të siguruar praninë e atij personi me qëllim ndjekjeje ose ekstradimi.

3. Çdo person ndaj të cilit merren masat sipas paragrafit 2 të këtij neni, ka të drejtë:

a) të komunikojë pa vonesë me përfaqësuesin e duhur më të afërt të shtetit i të cilit ai person është shtetas ose që ka të drejtë të mbrojë të drejtat e atij personi ose, nëse ai person është person pa shtetësi, me shtetin në territorin e të cilit ai person ka vendbanim të zakonshëm;

b) të vizitohet nga një përfaqësues i atij shteti;

c) të informohet për të drejtat e atij personi sipas nënparagrafëve “a” dhe “b”.

4. Të drejtat e përmendura në paragrafin 3 të këtij neni do të ushtrohen në përputhje me ligjet dhe rregulloret e shtetit në territorin e të cilit është i pranishëm shkelësi ose shkelësi i dyshuar, në bazë të dispozitave që ligjet dhe rregulloret e përmendura duhet të mundësojnë dhënien e efektit të plotë, për qëllimet për të cilat synohen të drejtat e dhëna sipas paragrafit 3.

5. Dispozitat e paragrafëve 3 dhe 4 të këtij neni nuk do të cenojnë të drejtën e ndonjë Shteti Palë që ka pretendim për juridiksion në përputhje me nenin 9, paragrafi 1(c) ose 2(c), për të ftuar Komitetin Ndërkombëtar të Kryqit të Kuq për të komunikuar dhe vizituar shkelësin e dyshuar.

6. Kur një Shtet Palë, në përputhje me këtë nen, ka marrë një person në paraburgim, ai do të njoftojë menjëherë, drejtpërdrejt ose nëpërmjet Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara, Shtetet Palë që kanë vendosur juridiksionin në përputhje me nenin 9, paragrafi 1 dhe 2 dhe nëse e çmon të këshillueshme, çdo Shtet tjetër Palë të interesuar, për faktin që ai person është në paraburgim dhe për rrethanat që justifikojnë ndalimin e atij personi. Shteti që kryen hetimin e parashikuar në paragrafin 1 të këtij neni, do të informojë menjëherë Shtetet Palë në fjalë për gjetjet e tij dhe do të specifikojë nëse synon të ushtrojë juridiksion.

Neni 11

1. Shteti Palë në territorin e të cilit është i pranishëm shkelësi i dyshuar, në rastet në të cilat zbatohet neni 9, nëse nuk e ekstradon atë person, do të jetë i detyruar, pa asnjë përjashtim dhe nëse vepra është kryer apo jo në territorin e tij, t’ia paraqesë çështjen pa vonesa të panevojshme autoriteteve të veta kompetente për qëllime të ndjekjes penale, nëpërmjet procedimeve në përputhje me ligjet e atij shteti. Këto autoritete do të marrin vendimin e tyre në të njëjtën mënyrë si në rastin e çdo vepre tjetër penale të një natyre të rëndë sipas ligjit të atij shteti.

2. Sa herë që një Shtet Palë i lejohe sipas legjislacionit kombëtar të ekstradojë ose ndryshe të dorëzojë një nga shtetasit e tij vetëm me kushtin që personi të kthehet në atë shtet për të kryer dënimin e vendosur si rezultat i gjykimit ose procedimit për të cilin është kërkuar ekstradimi ose dorëzimi i personit dhe ky shtet dhe shteti që kërkon ekstradimin e personit bien dakord me këtë opsion dhe me kushte të tjera që mund t’i çmojnë të përshtatshme, një ekstradim ose dorëzim i tillë me kusht do të jetë i mjaftueshëm për të përmbushur detyrimin e përcaktuar në paragrafin 1 të këtij neni.

Neni 12

Çdo personi që mbahet në paraburgim ose në lidhje me të cilin është marrë ndonjë masë tjetër ose kryhet procedim në përputhje me këtë Konventë, do t’i garantohet trajtim i drejtë, duke përfshirë gëzimin e të gjitha të drejtave dhe garancive në përputhje me ligjin e shtetit në territorin e të cilit ai person është i pranishëm dhe zbatimin e dispozitave të së drejtës ndërkombëtare, duke përfshirë të drejtën ndërkombëtare të të drejtave të njeriut.

Neni 13

1. Veprat penale të përcaktuara në nenin 2 do të konsiderohen se përfshihen si vepra të ekstradueshme në çdo traktat ekstradimi që ekziston midis çdo një prej Shteteve Palë përpara hyrjes në fuqi të kësaj Konvente. Shtetet Palë marrin përsipër të përfshijnë vepra të tilla si vepra të ekstradueshme në çdo traktat ekstradimi që do të lidhet më pas ndërmjet tyre.

2. Kur një Shtet Palë që e kushtëzon ekstradimin me ekzistencën e një traktati merr një kërkesë për ekstradim nga një Shtet tjetër Palë me të cilin nuk ka traktat ekstradimi, Shteti Palë i kërkuar, sipas zgjedhjes së tij, mund ta konsiderojë këtë Konventë si bazë ligjore për ekstradimin në lidhje me veprat e parashikuara në nenin 2. Ekstradimi do t'u nënshtrohet kushteve të tjera të parashikuara nga ligji i shtetit të kërkuar.

3. Shtetet Palë, të cilat nuk e kushtëzojnë ekstradimin me ekzistencën e një traktati, do t'i njohin krimet e parashikuara në nenin 2 si vepra të ekstradueshme ndërmjet tyre, në bazë të kushteve të parashikuara nga ligji i shtetit të kërkuar.

4. Nëse është e nevojshme, veprat e parashikuara në nenin 2 do të trajtohen, për qëllime të ekstradimit ndërmjet Shteteve Palë, sikur të ishin kryer jo vetëm në vendin ku kanë ndodhur, por edhe në territorin e shteteve që kanë vendosur juridiksionin në përputhje me nenin 9, paragrafët 1 dhe 2.

5. Dispozitat e të gjitha traktateve dhe marrëveshjeve të ekstradimit ndërmjet Shteteve Palë në lidhje me veprat penale të përcaktuara në nenin 2, do të konsiderohen të modifikuara midis Shteteve Palë në masën që janë të papajtueshme me këtë Konventë.

Neni 14

1. Shtetet Palë do t'i japin njëri-tjetrit masën më të madhe të ndihmës në lidhje me hetimet, procedurat penale ose të ekstradimit të paraqitura, në lidhje me veprat penale të përcaktuara në nenin 2, duke përfshirë ndihmën për marrjen e provave në dispozicion të tyre, të nevojshme për procedurën.

2. Shtetet Palë do të përmbushin detyrimet e tyre sipas paragrafit 1 të këtij neni në përputhje me çdo traktat ose marrëveshje tjetër për ndihmën e ndërsjellë juridike që mund të ekzistojë ndërmjet tyre. Në mungesë të traktateve ose marrëveshjeve të tilla, Shtetet Palë do t'i ofrojnë njëri-tjetrit ndihmë në përputhje me legjislacionin e tyre kombëtar.

Neni 15

Asnjë nga veprat penale të parashikuara në nenin 2 nuk do të konsiderohet, për qëllime ekstradimi ose të ndihmës juridike të ndërsjellë, si vepër politike ose si vepër e lidhur me një vepër politike ose si vepër e frymëzuar nga motive politike. Si rrjedhojë, një kërkesë për ekstradim ose ndihmë të ndërsjellë juridike, bazuar në një vepër të tillë penale, nuk mund të refuzohet vetëm me arsyetimin se lidhet me një vepër politike ose vepër penale të lidhur me një vepër politike ose vepër të frymëzuar nga motive politike.

Neni 16

Asgjë në këtë Konventë nuk do të interpretohet si vendosje e një detyrimi për të ekstraduar ose për të ofruar ndihmë të ndërsjellë juridike, nëse Shteti Palë i kërkuar ka arsye thelbësore për të besuar se kërkesa për ekstradim për veprat penale të parashikuara në nenin 2 ose për ndihmë të ndërsjellë juridike në lidhje me këto vepra penale, është bërë me qëllim të ndjekjes ose dënimit të një personi për shkak të racës, fesë, kombësisë, origjinës etnike ose opinionit politik të atij personi ose që përmbushja e kërkesës do të shkaktonte cenim të pozicionit të atij personi për ndonjë nga këto arsye.

Neni 17

1. Një person i cili është i ndaluar ose është duke kryer një dënim në territorin e një Shteti Palë, prania e të cilit në një Shtet tjetër Palë kërkohet për qëllime të dëshmisë, identifikimit ose dhënies së ndihmës për marrjen e provave për hetimin ose ndjekjen penale të veprave sipas kësaj Konvente, mund të transferohet nëse plotësohen kushtet e mëposhtme:

- a) personi jep lirisht pëlqimin e tij ose të saj të informuar; dhe
- b) autoritetet kompetente të të dy shteteve bien dakord, në bazë të kushteve që këto shtete mund t'i çmojnë të përshtatshme.

2. Për qëllimet e këtij neni:

a) shteti në të cilin personi transferohet, do të ketë autoritetin dhe detyrimin për ta mbajtur personin e transferuar në paraburgim, përveç rastit kur kërkohet ose autorizohet ndryshe nga shteti nga i cili është transferuar personi;

b) Shteti në të cilin personi transferohet, do të zbatojë pa vonesë detyrimin e tij për ta kthyer personin nën ndalimin e shtetit nga i cili është transferuar personi, siç është rënë dakord më parë, ose siç është rënë dakord ndryshe, nga autoritetet kompetente të të dyja shteteve;

c) Shteti në të cilin personi transferohet nuk do të kërkojë nga shteti nga i cili është transferuar personi, të fillojë procedurat e ekstradimit për kthimin e personit;

d) Personi i transferuar do të marrë ulje për kryerjen e dënimit në shtetin nga i cili është transferuar për kohën e kaluar në paraburgim të shtetit në të cilin ai ose ajo është transferuar.

3. Me përjashtim të rastit kur shteti palë nga i cili do të transferohet një person në përputhje me këtë nen bie dakord, ai person, pavarësisht nga shtetësia e tij ose saj, nuk do të ndiqet penalisht, as do të ndalohet e as nuk do t'i nënshtrohet ndonjë kufizimi tjetër të lirisë së tij/saj personale në territorin e shtetit në të cilin ai person është transferuar, në lidhje me aktet ose dënimet para largimit të tij ose të saj nga territori i shtetit nga i cili është transferuar ky person.

Neni 18

1. Pas konfiskimit ose ndryshe marrjes së kontrollit të materialit radioaktiv, pajisjeve ose objekteve bërthamore, pas kryerjes së një veprë penale të përcaktuar në nenin 2, Shteti Palë që zotëron këto sende, do të:

a) ndërmarrë hapa për ta bërë të padëmshëm materialin radioaktiv, pajisjen ose objektin bërthamor;

b) sigurojë që çdo material bërthamor të mbahet në përputhje me masat mbrojtëse të zbatueshme të Agjencisë Ndërkombëtare të Energjisë Atomike; dhe

c) ketë parasysh rekomandimet e mbrojtjes fizike dhe standardet e shëndetit dhe sigurisë të publikuara nga Agjencia Ndërkombëtare e Energjisë Atomike.

2. Pas përfundimit të çdo procedimi lidhur me një vepër penale të përcaktuar në nenin 2 ose më herët, nëse kërkohet nga ligji ndërkombëtar, çdo material radioaktiv, pajisje ose objekt bërthamor do të kthehet, pas konsultimeve (në veçanti, në lidhje me mënyrën e kthimit dhe ruajtjes) me Shtetet Palë të interesuara tek Shteti Palë të cilit i përket, te Shteti Palë të cilit personi fizik ose juridik që zotëron një material, pajisje ose objekt të tillë radioaktiv është shtetas ose rezident ose shteti palë nga territori i të cilit është vjedhur ose ndryshe marrë në mënyrë të kundërligjshme.

3. a) Kur një Shtet Palë është i ndaluar nga ligji kombëtar ose ndërkombëtar të kthejë ose pranojë një material të tillë radioaktiv, pajisje ose objekt bërthamor ose kur Shtetet Palë të interesuara bien dakord për këtë, në zbatim të paragrafit 3(b) të këtij neni, shteti palë që zotëron materialin radioaktiv, pajisjet ose objektet bërthamore, do të vazhdojë të ndërmarrë hapat e përshkruar në paragrafin 1 të këtij neni; materiale të tilla radioaktive, pajisje ose objekte bërthamore do të përdoren vetëm për qëllime paqësore;

b) Kur nuk është e ligjshme që Shteti Palë që zotëron material radioaktiv, pajisje ose objekte bërthamore t'i zotërojë ato, ai shtet do të sigurojë që ato të vihen sa më shpejt të jetë e mundur në zotërimin e një shteti për të cilin një zotërim i tillë është i ligjshëm dhe i cili, sipas rastit, ka dhënë garanci në përputhje me kërkesat e paragrafit 1 të këtij neni në konsultim me atë shtet, me qëllimin për ta bërë atë të padëmshëm; materiale të tilla radioaktive, pajisje ose objekte bërthamore do të përdoren vetëm për qëllime paqësore.

4. Nëse materiali radioaktiv, pajisjet ose objektet bërthamore të përmendura në paragrafët 1 dhe 2 të këtij neni nuk i përkasin ndonjë prej Shteteve Palë ose një shtetasi ose rezidenti të një shteti palë ose nuk janë vjedhur ose përfituar në mënyrë të paligjshme nga territori i një Shteti Palë ose nëse asnjë shtet nuk është i gatshëm të marrë sende të tilla në përputhje me paragrafin 3 të këtij neni, një vendim i veçantë në lidhje me disponimin e tij, në zbatim të paragrafit 3 (b) të këtij neni, do të merret pas konsultimeve ndërmjet shteteve të interesuara dhe çdo organizate ndërkombëtare përkatëse.

5. Për qëllimet e paragrafëve 1, 2, 3 dhe 4 të këtij neni, Shteti Palë që zotëron materialin radioaktiv, pajisjen ose objektin bërthamor, mund të kërkojë ndihmën dhe bashkëpunimin e Shteteve të tjera Palë, në veçanti të Shteteve Palë të interesuara dhe çdo organizate ndërkombëtare përkatëse, në veçanti të

Agjencisë Ndërkombëtare të Energjisë Atomike. Shtetet Palë dhe organizatat ndërkombëtare përkatëse nxiten të ofrojnë ndihmë sipas këtij paragrafi në masën maksimale të mundshme.

6. Shtetet Palë të përfshira në asgjësimin ose mbajtjen e materialit radioaktiv, pajisjes ose objektit bërthamor në përputhje me këtë nen, do të informojnë drejtorin e përgjithshëm të Agjencisë Ndërkombëtare të Energjisë Atomike, për mënyrën në të cilën është asgjësuar ose mbajtur një artikull i tillë. Drejtori i Përgjithshëm i Agjencisë Ndërkombëtare të Energjisë Atomike do t'ua transmetojë informacionin Shteteve të tjera Palë.

7. Në rast të ndonjë shpërndarjeje në lidhje me një vepër penale të përcaktuar në nenin 2, asgjë në këtë nen nuk do të ndikojë në asnjë mënyrë të rregullat e së drejtës ndërkombëtare që rregullojnë përgjegjësinë për dëmtimin bërthamor ose rregulla të tjera të së drejtës ndërkombëtare.

Neni 19

Shteti Palë ku shkelësi i dyshuar ndiqet penalisht, në përputhje me legjislacionin kombëtar ose procedurat e zbatueshme, do t'ia komunikojë rezultatin përfundimtar të procedurës Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara, i cili do t'ua transmetojë informacionin Shteteve të tjera Palë.

Neni 20

Shtetet Palë kryejnë konsultime me njëri-tjetrin drejtpërdrejt ose nëpërmjet Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara, me asistencën e organizatave ndërkombëtare sipas nevojës, për të garantuar zbatimin e efektshëm të kësaj Konvente.

Neni 21

Shtetet Palë do të përmbushin detyrimet e tyre sipas kësaj Konvente në një mënyrë që të jetë në përputhje me parimet e barazisë sovrane dhe integritetit territorial të shteteve dhe atë të mosndërhyrjes në punët e brendshme të shteteve të tjera.

Neni 22

Asgjë në këtë Konventë nuk i jep të drejtë një Shteti Palë të ndërmarrë në territorin e një Shteti tjetër Palë, ushtrimin e juridiksionit dhe kryerjen e funksioneve të cilat janë të rezervuara ekskluzivisht për autoritetet e atij Shteti tjetër Palë nga legjislacioni i tij kombëtar.

Neni 23

1. Çdo mosmarrëveshje ndërmjet dy ose më shumë Shteteve Palë, në lidhje me interpretimin ose zbatimin e kësaj Konvente, e cila nuk mund të zgjidhet me negociim brenda një kohe të arsyeshme, me kërkesë të njërit prej tyre, do t'i paraqitet arbitrazhit. Nëse, brenda gjashtë muajve nga data e kërkesës për arbitrazh, palët nuk janë në gjendje të bien dakord për organizimin e arbitrazhit, secila prej këtyre palëve mund t'ia referojë mosmarrëveshjen Gjykatës Ndërkombëtare të Drejtësisë, me kërkesë, në përputhje me Statutin e Gjykatës.

2. Çdo shtet, në momentin e nënshkrimit, ratifikimit, pranimit ose miratimit të kësaj Konvente ose aderimit në të, mund të deklarojë se nuk e konsideron veten të detyruar nga paragrafi 1 i këtij neni. Shtetet e tjera palë nuk do të jenë të detyruara nga paragrafi 1, në lidhje me çdo shtet palë që ka bërë një rezervë të tillë.

3. Çdo shtet që ka bërë një rezervë në përputhje me paragrafin 2 të këtij neni, mund ta tërheqë atë rezervë në çdo kohë me anë të një njoftimi drejtuar Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara.

Neni 24

1. Kjo Konventë do të jetë e hapur për nënshkrim nga të gjitha Shtetet nga 14 shtatori 2005 deri më 31 dhjetor 2006 në selinë e Kombeve të Bashkuara në Nju-Jork.
2. Kjo Konventë do t'i nënshtrohet ratifikimit, pranimit ose miratimit. Instrumentet e ratifikimit, pranimit ose miratimit do të dorëzohen tek Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.
3. Kjo Konventë do të jetë e hapur për aderim nga çdo shtet. Instrumentet e aderimit do të depozitohen pranë Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara.

Neni 25

1. Kjo Konventë do të hyjë në fuqi në ditën e tridhjetë pas datës së dorëzimit të instrumentit të njëzet e dytë të ratifikimit, pranimit, miratimit ose aderimit pranë Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara.
2. Për çdo shtet që ratifikon, pranon, miraton ose aderon në Konventë pas dorëzimit të instrumentit të njëzet e dytë të ratifikimit, pranimit, miratimit ose aderimit, Konventa do të hyjë në fuqi në ditën e tridhjetë pas dorëzimit nga ky shtet të instrumentit të tij të ratifikimit, pranimi, miratimit ose aderimit.

Neni 26

1. Një Shtet Palë mund të propozojë një amendim të kësaj Konvente. Amendimi i propozuar do t'i paraqitet Depozitarit, i cili ia qarkullon menjëherë të gjitha Shteteve Palë.
2. Nëse shumica e Shteteve Palë i kërkon Depozitarit të thërrasë një konferencë për të shqyrtuar amendimet e propozuara, Depozitari do të ftojë të gjitha Shtetet Palë të marrin pjesë në një konferencë të tillë që të fillojë jo më shpejt se tre muaj pas lëshimit të ftesave.
3. Konferenca do të bëjë çdo përpjekje për të garantuar që amendimet të miratohen me konsensus. Nëse kjo nuk është e mundur, amendimet do të miratohen nga dy të tretat e shumicës të të gjitha Shteteve Palë. Çdo amendim i miratuar në konferencë do të qarkullohet menjëherë nga Depozitari tek të gjitha Shtetet Palë.
4. Amendimi i miratuar në përputhje me paragrafin 3 të këtij neni do të hyjë në fuqi për çdo Shtet Palë që dorëzon instrumentin e tij të ratifikimit, pranimit, aderimit ose miratimit të amendimit në ditën e tridhjetë pas datës kur dy të tretat e Shteteve Palë kanë dorëzuar instrumentin e tyre përkatës. Më pas, amendimi do të hyjë në fuqi për çdo Shtet Palë në ditën e tridhjetë pas datës, kur ai shtet dorëzon instrumentin e tij përkatës.

Neni 27

1. Çdo Shtet Palë mund ta shpallë të pavlefshme këtë Konventë me njoftim me shkrim drejtuar Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara.
2. Shpallja e pavlefshmërisë do të hyjë në fuqi një vit pas datës kur njoftimi është marrë nga Sekretari i Përgjithshëm i Kombeve të Bashkuara.

Neni 28

- Origjinali i kësaj Konvente, tekstet e së cilës janë në arabisht, kinezisht, anglisht, frëngjisht, rusisht dhe spanjisht janë njëloj autentike, do të dorëzohen pranë Sekretarit të Përgjithshëm të Kombeve të Bashkuara, i cili do t'u dërgojë kopje të vërtetuar të gjitha shteteve.
- Në dëshmi të kësaj, të nënshkruarit, të autorizuar sipas rregullave nga qeveritë e tyre përkatëse, kanë nënshkruar këtë Konventë të hapur për nënshkrim në selinë e Kombeve të Bashkuara në Nju-Jork më 14 shtator 2005.

**INTERNATIONAL CONVENTION FOR
THE SUPPRESSION OF ACTS OF
NUCLEAR TERRORISM**

UNITED NATIONS
2005

International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recognizing the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

Bearing in mind the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material of 1980,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism annexed thereto,

Recalling also that, pursuant to General Assembly resolution 51/210, an ad hoc committee was established to elaborate, inter alia, an international convention for the suppression of acts of nuclear terrorism to supplement related existing international instruments,

Noting that acts of nuclear terrorism may result in the gravest consequences and may pose a threat to international peace and security,

Noting also that existing multilateral legal provisions do not adequately address those attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside of the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. “Radioactive material” means nuclear material and other radioactive substances which contain nuclides which undergo spontaneous disintegration (a process accompanied by emission of one or more types of ionizing radiation, such as alpha-, beta-, neutron particles and gamma rays) and which may, owing to their radiological or fissile properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

2. “Nuclear material” means plutonium, except that with isotopic concentration exceeding 80 per cent in plutonium-238; uranium-233; uranium enriched in the isotope 235 or 233; uranium containing the mixture of isotopes as occurring in nature other than in the form of ore or ore residue; or any material containing one or more of the foregoing;

Whereby “uranium enriched in the isotope 235 or 233” means uranium containing the isotope 235 or 233 or both in an amount such that the abundance ratio of the sum of these isotopes to the isotope 238 is greater than the ratio of the isotope 235 to the isotope 238 occurring in nature.

3. “Nuclear facility” means:

(a) Any nuclear reactor, including reactors installed on vessels, vehicles, aircraft or space objects for use as an energy source in order to propel such vessels, vehicles, aircraft or space objects or for any other purpose;

(b) Any plant or conveyance being used for the production, storage, processing or transport of radioactive material.

4. “Device” means:

(a) Any nuclear explosive device; or

(b) Any radioactive material dispersal or radiation-emitting device which may, owing to its radiological properties, cause death, serious bodily injury or substantial damage to property or to the environment.

5. “State or government facility” includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of a Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

6. “Military forces of a State” means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally:

(a) Possesses radioactive material or makes or possesses a device:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment;

(b) Uses in any way radioactive material or a device, or uses or damages a nuclear facility in a manner which releases or risks the release of radioactive material:

(i) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(ii) With the intent to cause substantial damage to property or to the environment; or

(iii) With the intent to compel a natural or legal person, an international organization or a State to do or refrain from doing an act.

2. Any person also commits an offence if that person:

(a) Threatens, under circumstances which indicate the credibility of the threat, to commit an offence as set forth in paragraph 1 (b) of the present article; or

(b) Demands unlawfully and intentionally radioactive material, a device or a nuclear facility by threat, under circumstances which indicate the credibility of the threat, or by use of force.

3. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of the present article.

4. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1, 2 or 3 of the present article by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 9, paragraph 1 or 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 7, 12, 14, 15, 16 and 17 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

3. The provisions of paragraph 2 of the present article shall not be interpreted as condoning or making lawful otherwise unlawful acts, or precluding prosecution under other laws.

4. This Convention does not address, nor can it be interpreted as addressing, in any way, the issue of the legality of the use or threat of use of nuclear weapons by States.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its national law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of these offences.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 7

1. States Parties shall cooperate by:

- (a) Taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their national law, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission within or outside their territories of the offences set forth in article 2, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or knowingly provide technical assistance or information or engage in the perpetration of those offences;
- (b) Exchanging accurate and verified information in accordance with their national law and in the manner and subject to the conditions specified herein, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to detect, prevent, suppress and investigate the offences set forth in article 2 and also in order to institute criminal proceedings against persons alleged to have committed those crimes. In particular, a State Party shall take appropriate measures in order to inform without delay the other States referred to in article 9 in respect of the commission of the offences set forth in article 2 as well as preparations to commit such offences about which it has learned, and also to inform, where appropriate, international organizations.

2. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from

another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation of this Convention. If States Parties provide information to international organizations in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected.

3. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material.

4. States Parties shall inform the Secretary-General of the United Nations of their competent authorities and liaison points responsible for sending and receiving the information referred to in the present article. The Secretary-General of the United Nations shall communicate such information regarding competent authorities and liaison points to all States Parties and the International Atomic Energy Agency. Such authorities and liaison points must be accessible on a continuous basis.

Article 8

For purposes of preventing offences under this Convention, States Parties shall make every effort to adopt appropriate measures to ensure the protection of radioactive material, taking into account relevant recommendations and functions of the International Atomic Energy Agency.

Article 9

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established under its national law in accordance with paragraph 2 of the present article. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2 of the present article.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its national law.

Article 10

1. Upon receiving information that an offence set forth in article 2 has been committed or is being committed in the territory of a State Party or that a person who has committed or who is alleged to have committed such an offence may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its national law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its national law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 of the present article are being taken shall be entitled:

(a) To communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) To be visited by a representative of that State;

(c) To be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 of the present article shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the

provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 of the present article shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 9, paragraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that that person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 of the present article shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 11

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 9 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its national law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1 of the present article.

Article 12

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that

person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 13

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 9, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 of the present article in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their national law.

Article 15

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 16

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 17

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 18

1. Upon seizing or otherwise taking control of radioactive material, devices or nuclear facilities, following the commission of an offence set forth in article 2, the State Party in possession of such items shall:

(a) Take steps to render harmless the radioactive material, device or nuclear facility;

(b) Ensure that any nuclear material is held in accordance with applicable International Atomic Energy Agency safeguards; and

(c) Have regard to physical protection recommendations and health and safety standards published by the International Atomic Energy Agency.

2. Upon the completion of any proceedings connected with an offence set forth in article 2, or sooner if required by international law, any radioactive material, device or nuclear facility shall be returned, after consultations (in particular, regarding modalities of return and storage) with the States Parties concerned to the State Party to which it belongs, to the State Party of which the natural or legal person owning such radioactive material, device or facility is a national or resident, or to the State Party from whose territory it was stolen or otherwise unlawfully obtained.

3. (a) Where a State Party is prohibited by national or international law from returning or accepting such radioactive material, device or nuclear facility or where the States Parties concerned so agree, subject to paragraph 3 (b) of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities shall continue to take the steps described in paragraph 1 of the present article; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes;

(b) Where it is not lawful for the State Party in possession of the radioactive material, devices or nuclear facilities to possess them, that State

shall ensure that they are placed as soon as possible in the possession of a State for which such possession is lawful and which, where appropriate, has provided assurances consistent with the requirements of paragraph 1 of the present article in consultation with that State, for the purpose of rendering it harmless; such radioactive material, devices or nuclear facilities shall be used only for peaceful purposes.

4. If the radioactive material, devices or nuclear facilities referred to in paragraphs 1 and 2 of the present article do not belong to any of the States Parties or to a national or resident of a State Party or was not stolen or otherwise unlawfully obtained from the territory of a State Party, or if no State is willing to receive such items pursuant to paragraph 3 of the present article, a separate decision concerning its disposition shall, subject to paragraph 3 (b) of the present article, be taken after consultations between the States concerned and any relevant international organizations.

5. For the purposes of paragraphs 1, 2, 3 and 4 of the present article, the State Party in possession of the radioactive material, device or nuclear facility may request the assistance and cooperation of other States Parties, in particular the States Parties concerned, and any relevant international organizations, in particular the International Atomic Energy Agency. States Parties and the relevant international organizations are encouraged to provide assistance pursuant to this paragraph to the maximum extent possible.

6. The States Parties involved in the disposition or retention of the radioactive material, device or nuclear facility pursuant to the present article shall inform the Director General of the International Atomic Energy Agency of the manner in which such an item was disposed of or retained. The Director General of the International Atomic Energy Agency shall transmit the information to the other States Parties.

7. In the event of any dissemination in connection with an offence set forth in article 2, nothing in the present article shall affect in any way the rules of international law governing liability for nuclear damage, or other rules of international law.

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its national law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

States Parties shall conduct consultations with one another directly or through the Secretary-General of the United Nations, with the assistance of

international organizations as necessary, to ensure effective implementation of this Convention.

Article 21

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its national law.

Article 23

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months of the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of the present article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 of the present article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

1. This Convention shall be open for signature by all States from 14 September 2005 until 31 December 2006 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 26

1. A State Party may propose an amendment to this Convention. The proposed amendment shall be submitted to the depositary, who circulates it immediately to all States Parties.

2. If the majority of the States Parties request the depositary to convene a conference to consider the proposed amendments, the depositary shall invite all States Parties to attend such a conference to begin no sooner than three months after the invitations are issued.

3. The conference shall make every effort to ensure amendments are adopted by consensus. Should this not be possible, amendments shall be adopted by a two-thirds majority of all States Parties. Any amendment adopted at the conference shall be promptly circulated by the depositary to all States Parties.

4. The amendment adopted pursuant to paragraph 3 of the present article shall enter into force for each State Party that deposits its instrument of ratification, acceptance, accession or approval of the amendment on the thirtieth day after the date on which two thirds of the States Parties have deposited their relevant instrument. Thereafter, the amendment shall enter into force for any State Party on the thirtieth day after the date on which that State deposits its relevant instrument.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations .

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 14 September 2005.